

[Justitsministeren.]

uden Retskendelse. Det fremgaar heraf, at det overhovedet kun kan ske i meget begrænset Omfang og kun, naar Goder af den allerstørste Vigtighed staar paa Spil. Naar Tiden og Omstændighederne tillader det, vil selv Rigspolitichefen, Københavns Politidirektør og Chefen for Opdagelsespolitiet naturligvis forinden søge Retskendelse, hvorved de selv bliver fri for ethvert Ansvar i Stedet for at handle paa egen Haand.

Jeg har i Anledning af denne Forespørgsel spurgt Rigspolitichefen og Politidirektøren, i hvilket Omfang der er sket Aflytning gennem Politiet før og efter Instruksens Udfærdigelse. Jeg har som Svar modtaget to Skrivelser af 4. Marts 1939, som jeg skal tillade mig at oplæse. Den første er fra Rigspolitichef Thune Jacobsen og lyder saaledes:

„I Besvarelse af Ministeriets telefoniske Forespørgsel af i Dag meddeles, at den Rigspolitichefen og dennes Stedfortræder ifølge Instruks af 22. April 1938 for de koncessionerede Telefonselskaber vedrørende Telefonhemmeligheden hjemlede Ret til Telefonaflytning ikke har været benyttet efter Udgivelsen af denne Instruks, og at en saadan Aflytning heller ikke har fundet Sted paa Foranledning herfra siden min Tiltræden i Oktober 1933 som Chef for Statspolitiet.

Med Hensyn til Tiden forud oplyser Vicepolitichefen, at ham bekendt har Aflytning ej heller fundet Sted.“
Politidirektør Stamm skriver i sit Svar følgende:

„I Anledning af den af Ministeriet for offentlige Arbejder under 22. April 1938 udfærdigede „Instruks for de koncessionerede Telefonselskaber vedrørende Telefonhemmeligheden“, skal jeg oplyse følgende:

Der er ikke af Københavns Politis i de sidste 5 Aar foretaget nogen Telefonaflytning uden Kendelse, og den i nævnte Instruks indeholdte Beføjelse for mig og for Chefen for Opdagelsespolitiet til i visse Tilfælde at bestemme Aflytning uden Retskendelse har vi aldrig bragt i Anvendelse.

Det er mig bekendt, at der i ældre Tider har fundet Aflytning Sted, meget muligt uden Retskendelse, saaledes bl. a. under Verdenskrigen.“

Til Slut skal jeg bemærke, at det naturligvis havde været lettere at lade den hidtidige uklare og usikre Retstilstand, som altsaa fandtes inden Udstedelsen af denne Instruks fra 1938, og som beroede paa Prak-

sis og mundtlige Aftaler fra 1914 og 1917, bestaa og lade være at udfærdige denne Instruks. Men jeg holder paa, at Telefonselskaberne og deres Personale har Krav paa, at der gives ganske bestemte Retningslinier for, hvad de maa, og hvad de skal gøre. I Instruksen er disse faste Regler givet, saa at alle, baade Politifunktionærer og Telefonfunktionærer, ved, hvad de har at rette sig efter. Det er i alt væsentligt den hidtidige Retstilstand, der er bragt inden for faste Rammer; men samtidig er der altsaa givet Bestemmelser, der sikrer mod det Misbrug, som den tidligere ufuldkomne og usikre Ordning muligvis kunde give Anledning til.

Ordføreren for Forespørgerne (Rytter):

Jeg har aldrig været i Tvivl om, at naar denne Sag kom til Behandling her, vilde vi fra den højtærede Justitsminister faa et aldeles udmærket Defensorat, som ikke lod noget tilbage at ønske i Retning af at forsikre, at alt var, som det skulde være. Jeg vilde ønske, jeg kunde sige til den højtærede Justitsminister, at den Redegørelse, som han gav, var fuldt ud tilfredsstillende, og at den var saaledes, at den danske Offentlighed burde slaa sig til Taals med den. Desværre er jeg ikke i den Situation. Desværre ikke.

Den højtærede Justitsminister talte om Telefonvæsenets Hemmeligholdelsespligt. Jeg skal overhovedet ikke berøre dette Spørgsmaal, for saa vidt angaar selve Telefonvæsenets Personale; om den Sag er der ingen Strid. Derfor kunde man i og for sig godt sige, at den Del af Ministerens Foredrag, som drejede sig herom og tog en temmelig lang Tid, var fuldstændig overflødig. Telefonvæsenet har selvfølgelig en Hemmeligholdelsespligt, som maa hævdes og hævdes strengt. Spørgsmaalet er alene om Politiets Stilling over for denne Ret.

Som vi alle ved, er der i Grundloven fastsat en hel Del Goder for os Borgere, Rettigheder, som hører til i enhver demokratisk Stat. Jeg skal f. Eks. nævne Trosfriheden, den personlige Frihed, der sikrer Borgerne mod at blive anholdt uden Grund, endvidere Bestemmelserne om Boligens Ukrænkelighed, ogsaa kaldet Privatlivets Fred eller Hjemmets Frihed, Ejendomsret, Pressefrihed samt Forenings- og Forsamlingsfrihed; det er Goder, som man i enhver demokratisk Stat grundlovsmæssigt tilsikrer Borgerne. Disse forskellige Rettigheder skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa. Hvad det her drejer sig om, er udelukkende Hjemmets Fred med Hensyn til Telefonaflytning.